

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Велико Търново, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно гражданско дело № 20224000500300 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 179/25.05.2022 г. по гр. д. № 558/2021 г. Окръжен съд Русе е отхвърлил предявеният от С. Г. Ч. иск срещу Т. Г. Ч. за разваляне на основание чл. 87, ал. 3 ЗЗД на сключения на 29.12.1993 г. с нотариален акт № 25, д. № 10566/1993 г. на нотариус при РРС договор за прехвърляне на недвижим имот срещу гледане и издръжка между С. Г. Ч. и починалия ѝ през 1998 г. съпруг А. М. Ч. и приобретателя Г. А. Ч., починал на 05.02.2021 г., с който последният е придобил $\frac{1}{2}$ ид.ч. от недвижим имот в гр. Русе, *****, подробно описан, като неоснователен. Присъдени са разноски.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от С. Г. Ч., с оплакване за неговата недопустимост, евентуално неправилност. Наведени са доводи, че всички извършени процесуални действия са опорочени, поради пропускане на съда да конституира надлежните страни като ответници. Видно от цитирания нотариален акт приобретатели по алеаторния договор, чието разваляне се претендира до размер на собствената на жалбоподателката $\frac{1}{2}$

ид.ч., са двамата ѝ сина, които са придобили имота при равни права, и са поели задължение към прехвърлителите, което не е изпълнено в пълния му обем. Първоинстанционният съд не се е занимал с редовността на пасивната процесуална легитимация на страните по предявения иск и неправилно е провел производството без участието на задължителен ответник – вторият приобретател М. Ч.. Това, че искът е предявен неправилно само срещу един от задължителните необходими другари, не отменя задължението на съда да следи за редовното протичане на процеса и правилното конституиране на страните. Нарушаването на изискването за съвместна процесуална легитимация е нередовност на исковата молба, за която съдът следи служебно и е задължен да упражни правомощията си съгласно чл. 129 ГПК, което първоинстанционният съд не е сторил. Общото предявяване на иска срещу всички другари е абсолютна положителна процесуална предпоставка, без наличието на която исковото производство е недопустимо. Порокът на съдебния акт не може да се санира чрез конституирането на задължителния необходим другар във въззивното производство, с оглед на което жалбоподателката счита, че обжалваното решение подлежи на обезсилване, а делото следва да се върне на първоинстанционния съд за ново разглеждане с участието на задължителния необходим другар. В жалбата се твърди още, че решението е неправилно и с оглед неправилната преценка на доказателствената съвкупност. Сочи се, че предоставеният обем грижи е установен само за покойният ѝ съпруг, но не и за нея. От доказателствата се установява, че М. Ч. се е грижил предимно за баща си, като за жалбоподателката е полагал грижи, но не в пълен обем. Това е налагало същата да търси подкрепа от дъщеря си М. В. и нейните дъщери. Пълният обем грижи за жалбоподателката е постигнат частично с участието на М. Ч., плюс полаганите грижи по договор за социални услуги, за които получава възнаграждение, както и с участието на семейството на дъщерята на жалбоподателката.

Моли съда да обезсили обжалваното решение като недопустимо и върне делото за ново разглеждане пред първоинстанционния съд, евентуално да го отмени като неправилно и вместо него да постанови друго, с което бъде уважен предявеният иск. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна е депозирала отговор, с който се заема становище, че постановеното първоинстанционно

решение е правилно и обосновано, поради което жалбата следва да се остави без уважение.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава.

По направеното възражение за недопустимост на решението, поради допуснатото процесуално нарушение, изразяващо се в компрометирана пасивна процесуална легитимация чрез неучастието на необходим задължителен другар, настоящият състав намира следното: В исковата си молба С. Г. Ч. твърди, че с нотариален акт № 25 от 29.12.1993 г., д. № 10566/1993 г. на нотариус при РРС със съпруга си А. М. Ч. са прехвърлили на синовете си Г. А. Ч. и М. А. Ч. при равни права собствения си недвижим имот – апартамент в гр. Русе, в жилищен блок *****, подробно описан, срещу задължение на приобретателите да ги гледат, хранят, обличат, при болест лекуват, а след тяхната смърт да ги погребат съобразно обичая. Г. Ч. е починал на 05.02.2021 г., като е оставил за наследници дъщерите си М. Г. Г. – отказала се от наследството на баща си и ответницата Т. Г. Ч.. Преживе приобретателят Г. А. Ч. не е изпълнявал никога задълженията си по посочения договор нито към ищцата, нито към починалия си баща. За ищцата и починалия прехвърлител А. М. Ч. се е грижел единствено синът им М. А. Ч., който е изпълнявал задължението си за издръжката на прехвърлителите и гледане по начина, по който е било договорено. Задължението на Г. Ч. не е изпълнявано и от ответницата след неговата смърт. По тези причини е отправено искане от съда да се постанови съдебно решение, с което да се развали сключения на 29.12.1993 г. договор за прехвърляне на недвижим имот срещу гледане и издръжка между ищцата и починалия ѝ съпруг А. Ч., и приобретателя Г. А. Ч.,

с който Г. А. Ч. е придобил $\frac{1}{2}$ ид.ч. от недвижимия имот.

От така изложените твърдения и петитум в исковата молба се установява, че обстоятелствата и търсената защита от съда са в логическа последователност и единство – твърди се, че по сключения договор за издръжка и гледане, по силата на който са се задължили двама длъжници, единият напълно е изпълнявал задълженията си спрямо двамата прехвърлители, като е престира по начина, по който е било договорено, и спрямо него няма искане за интервенция в договорната връзка. Излагат се обстоятелства за неизпълнение на договорните задължения от страна на другия длъжник – Г. Ч., респ. неговата наследница по закон, с оглед на което е поискано разваляне на договора за придобитата от него $\frac{1}{2}$ ид.ч. от недвижимия имот. В случаите, когато е поето задължение за издръжка и гледане от няколко лица, както и предвид спецификата на договора, е налице хипотеза на неделима престация, по отношение на която намират приложение правилата на чл. 129, ал. 2 ЗЗД за солидарните задължения. Разбирането, че задължението за издръжка и гледане, поето от две лица, е неделимо, и това води до пасивна солидарност по смисъла на чл. 121 ЗЗД /т. 2 на ТР № 30/17.06.1981 г. на ОСГК на ВС/ не води до извода, че другарството на страната на ответниците длъжници е задължително и налага исковата претенция да бъде насочена срещу всичките длъжници. Съгласно мотивите на ТР № 3/29.06.2017 г. на ОСГК на ВКС задължителното необходимо другарство е уредено като изключение само в изрично предвидените в закона случаи, например при спорове за установяване на произход по чл. 68 и чл. 69 СК, при процесуална субституция по чл. 26, ал. 4 ГПК /например чл. 134, ал. 2 ЗЗД/ и др., както и когато естеството на спора налага това, защото с решението се постига правна промяна, която засяга правата на всички другари, например при иск за изкупуване по чл. 33, ал. 2 ЗС, при спорна съдебна администрация по чл. 32, ал. 2 ЗС за разпределяне ползването на съсобствен имот, при съдебна делба и др. По отношение на правните сделки засягане правата на всички другари би имало например в случаите на предявяване на иск за прогласяване нищожността на договор. Предвид ограничителния характер на задължителното другарство, същото не може да се тълкува и прилага разширително по отношение на хипотези, в които законът не го предвижда или естеството на спора не налага задължително участие на определени лица. В конкретния случай няма законова уредба на

договора за издръжка и гледане, съответно няма и изрична правна норма, предвиждаща задължителното участие на двамата длъжници по такъв вид правоотношение. Това не следва и от естеството на спора, тъй като при искове, предявени срещу солидарни длъжници е налице обикновено, а не необходимо другарство. Още повече, че в случая, по начина, по който е предявен искът – твърди се неизпълнение на един от двамата длъжници и се иска разваляне на договора само по отношение на него, респ. неговата наследница по закон, и спрямо неговата част от придобитото, не се рефлектира върху правата на другия длъжник, и доколкото ищцата излага твърдения, че той е изпълнявал съобразно договореното, тя няма правен интерес да го въвлича в правния спор и не желае правната последица на развалянето на договора спрямо придобитите от него права, видно от заявения петитум. Въпросът за това дали при неизпълнение на един от длъжниците е налице частично неизпълнение и съответно основание за разваляне на договора за неговата част, е въпрос по същество на спора, за разрешаването на който не се налага необходимостта от задължителното участие на другия длъжник в процеса. По така изложените съображения настоящият състав счита, че възражението във въззивната жалба на С. Ч., че постановеното решение е недопустимо, поради неучастието в процеса на приобретателя М. Ч., се явява неоснователно. Изявлението във въззивната жалба, че ищцата е претендирала разваляне на договора до размер на нейната $\frac{1}{2}$ ид.ч. не кореспондира с изявлението в петитума на исковата молба да се развали договора, с който Г. Ч. е придобил $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота, по отношение на правата на ищцата няма излагани обстоятелства, нито са ангажирани надлежни доказателства, но предвид наследственото правоприемство на починалия ѝ съпруг, правото ѝ да иска разваляне на договора не възлиза на $\frac{1}{2}$ ид.ч.

С оглед констатацията на въззивния състав, че съдебното решение е допустимо, следва да се пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

Предявен е иск от С. Г. Ч. против Т. Г. Ч. за разваляне на договор за прехвърляне на имот срещу задължение за издръжка и гледане, сключен между ищцата и починалия ѝ съпруг, от една страна, и приобретателя Г. Ч., починал на 05.02.2021 г., с който договор Г. Ч. е придобил $\frac{1}{2}$ ид.ч. от конкретно описания имот. Изложени са обстоятелства, че на 29.12.1993 г.

между ищцата С. Ч. и съпруга ѝ А. М. Ч., от една страна и синовете им Г. А. Ч. и М. А. Ч., от друга страна, е сключен договор, по силата на който ищцата и съпругът ѝ са прехвърлили на синовете си, при равни права, собствения си недвижим имот – апартамент в гр. Русе, подробно описан, срещу задължение на приобретателите да гледат прехвърлителите, хранят, обличат, при болест лекуват, а след тяхната смърт да ги погребат съобразно обичая. Г. Ч. е починал на 05.02.2021 г., като е оставил наследници по закон – дъщеря М. Г. Г., отказала се от наследство, и ответницата – Т. Ч.. Твърди се, че преживе Г. Ч. не е изпълнявал задълженията си по посочения договор нито към ищцата, нито към починалия си баща. За нея и починалия А. Ч. се е грижил единствено синът им М. А. Ч., който е изпълнявал задължението си за издръжката им и гледането по начина, по който е било договорено. Задължението на починалия Г. Ч. не е изпълнявано и от ответницата след неговата смърт. С оглед на това, е отправено искане да се постанови съдебно решение, с което се развали сключеният на 29.12.1993 г. договор за прехвърляне на недвижим имот срещу гледане и издръжка между ищцата и починалия ѝ съпруг А. Ч., и приобретателя Г. Ч., с който Г. Ч. е придобил $\frac{1}{2}$ ид.ч. от описания недвижим имот.

С отговора на исковата молба ответницата заема становище, че искът е недопустим до размера над $\frac{1}{4}$ ид.ч. от така описания недвижим имот, тъй като С. Ч. не може да претендира разваляне на договора за неизпълнение на задълженията за издръжка и гледане, дължими към нейния съпруг. Искът се оспорва, тъй като С. Ч. е получавала пълния размер на дължимите грижи и издръжка. Направено е възражение за забава на кредитора С. Ч. да съдейства за изпълнение на задължението на ответницата, тъй като на многократните опити на ответницата за уточняване начина на изпълнение на задължението, ищцата не се е отзовала. Направено е възражение за изтекла погасителна давност за предявяване на иска на основание неизпълнение на Г. Ч..

С обжалваното решение съдът е приел, че от събраните доказателства се установява неизпълнението на задължението за издръжка и гледане на ищцата от страна на приобретателя Г. Ч., а след неговата смърт и на неговата наследница Т. Ч.. Установено е още, че от момента на прехвърлянето и понастоящем всички дължими грижи се полагат в пълен обем от другия приобретател М. Ч., с което целта на сключения от ищцата

договор е изпълнена и тя не може да иска развалянето му. Искът за разваляне на договора по отношение на грижите, касаещи А. Ч., е неоснователен и поради това, че ищцата би могла да претендира разваляне на договора по отношение на дължимите за него грижи и издръжка само до размер на притежаваните от нея наследствени права, а не и изцяло.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Видно от нотариален акт № 25, д. 10566/1993 г. на нотариус при РРС на 29.12.1993 г. А. М. Ч. и С. Г. Ч., от една страна, са прехвърлили на Г. А. Ч. и М. А. Ч., от друга страна, с равни права, следния свой собствен недвижим имот, апартамент, състоящ се от две стаи, хол, кухня, баня, клозет и две антрета, който се намира в гр. Русе, жилищен блок Хаджи Д., ет. 2, съставляващ апартамент „Е“ от 74,89 кв.м., заедно с избено помещение 1 от 16,60 кв.м. , заедно с таванско помещение № 6 от 14,46 кв.м., заедно с 5,277 % ид.ч. от общите части на сградата и от отстъпеното право на строеж върху парцел V от кв. 315 по плана на гр. Русе, срещу поемане на задължение от приобретателите към прехвърлителите да ги гледат, хранят, обличат, при болест лекуват, а след тяхната смърт да ги погребат по установения обичай. От представената скица се установява, че имотът понастоящем е с идентификатор 63427.2.5088.3.4.

Не се спори и от показанията на разпитаните свидетели се установява, че прехвърлителят А. Ч. е починал на 28.07.1998 г.

Г. А. Ч. е починал на 05.02.2021 г., като дъщеря му М. Г. Г. се е отказала от наследството, видно от приложеното удостоверение от РРС.

От приложеното Експертно решение от 14.08.2019 г. на ТЕЛК се установява, че С. Г. Ч. е освидетелствана с 80 % степен на увреждане, с водеща диагноза злокачествено новообразувание на млечната жлеза.

За изясняване на фактическата обстановка по спора е разпитана св. Сияна Пенчева, внучка на С. Ч.. Свидетелката знае за прехвърлянето на апартамента, в който са живели баба й и дядо й, последният до смъртта си през 1998 г., заедно с двамата вуйчовци на свидетелката. Г. Ч. ходел в другите си имоти за около седмица – две, тъй като правел ремонти, но постоянно пребивавал във въпросния апартамент. Свидетелката често е стояла при баба си, и е възприела, че М. Ч. се е грижел изцяло за баба й и дядо й. Дядото бил

много болен, след два прекарани инсулта бил на легло, като всички грижи за къпане, хранене са полагани от вуйчото на свидетелката М. Ч.. Свидетелката не знае Г. Ч. да е полагал грижи за родителите си, тъй като бил зает, ремонтирал къщите, имал квартиранти. М. Ч. няма семейство и към настоящия момент продължава да живее с ищцата в този имот и да се грижи за нея. Т. Ч. живее в Англия от повече от 4-5 години. Тя никога не е полагала грижи за бабата на свидетелката. Знае, че двете са говорили по телефона, но С. Ч. много се разстройвала от разговорите. Била обидена от действията на Т. Ч., защото не се прибрала, докато баща ѝ бил в болницата, а след смъртта му поискала неговата стая, която той обитавал, да бъде заключена, описана с дата и снимка. Т. се прибрала в началото на м. август 2021 г., когато се видяла с баба си. Дошла в апартамента да изнесе част от вещите на баща си. Свидетелката знае, че веднъж по телефона Т. е предложила на ищцата да ѝ помогне по някакъв начин. За дядо си знае, че Г. Ч. бил гнуслив и не е сменял памперса на дядо си, това правел вуйчото М.. След смъртта на А. Ч., за С. Ч. отново се грижел вуйчото М., като семейството на свидетелката също помагало. М. Ч. първоначално имал съвместен бизнес с родителите си, но закрили единия магазин и той си потърсил друга работа. Полагал социални грижи към общината, обслужвал възрастни хора, като един от „пациентите“ му била С. Ч.. Г. Ч. бил в ареста около 9 – 10 месеца през 2010 г., след което пропаднал освен финансово, и чисто физически и психически. Имал много задължения, тъй като водел много дела и дължал юрисконсултски възнаграждения. Ответницата няколко пъти се е свързвала със свидетелката, за да ѝ съдейства да говори с баба си, но Ч. категорично отказвала.

Св. М. Ч. е живеел заедно с родителите си и с брат си в апартамента, предмет на прехвърлителната сделка. Свидетелят разказва, че преди 1993 г. баща му имал един основен и два по-малки инсулта, като след първия възстановителния период бил 4-5 месеца. Дланта на едната му ръка била извита и фъфлел, възстановил се около 25 – 30 %, но започнал да получава по-малки инсулти, устата му леко се изкривила. Не можел да пази равновесие, когато нямал бастун, понякога падал. Налагало се да бъде къпан, бръснат, масажиран, заради залежаването. След 1995 г. развил склероза и гледането се усложнило още повече. Само свидетелят се е грижел за него, случвало се е да иска от Г. Ч. да му помогне, но той отказвал, защото нямал време и имал работа. Г. Ч. не е помагал и финансово. Състоянието на ищцата било по-

добро, тъй като била по-млада, но и тя имала нужда от грижи – заедно излизали за покупки, плащане на битови сметки, закупуване на лекарства, придружаване до лекари. Свидетелят казва, че модела на грижи е без работно време, 24 часа, когато се наложи и през нощта. Брат му не е полагал никакви грижи за родителите си, искал да отиде да живее на друго място, защото не му харесва при тях, пречели му. Починал на 05.02.2021 г., имал две деца, ответницата не се върнала от Англия за погребението му. В България дошла през м. август 2021 г. да вземе вещите на баща си. Не е полагала грижи за ищцата, понастоящем също не полага такива.

Св. Мария Ч. е дъщеря на С. Ч.. Знае за прехвърлянето на апартамента, в който са живели родителите ѝ и двамата ѝ братя, срещу задължението им да ги гледат. Свидетелката знае, че малкият ѝ брат М. е полагал грижи и за двамата им родители, докато Георги имал бизнес в София, пътувал и отсъствал често, поради което всички грижи прехвърлил на брат си. А. Ч. получил два инсулта в периода 1990 – 1993 г., бил едър човек, не можел да пази равновесие и падал често. Нито съпругата му, нито свидетелката можели да го вдигнат, като грижи за това полагал М.. Той го къпел, бръснел, водел по лекари, купувал му лекарства. Семейството на свидетелката помагала с превоз, защото към него момент те нямали кола. Доколкото на свидетелката е известно брат ѝ Георги нито е помагал, нито е давал финансови средства. Двамата братя постоянно се карали, защото братът на свидетелката М. закупувал лекарствата, храната, консумативите за апартамента със собствени средства, вероятно и с помощта на родителите. На Георги непрекъснато му трябвали пари, бил в непрекъснати дългове и искал пари от ищцата, която си водела специален бележник какво му е давала. След смъртта на А. Ч. грижи за ищцата продължава да полага М., такива полага и понастоящем. Ответницата живее във Великобритания, обаждала се по телефона да пита как е баба ѝ и да пита дали има някаква банкова сметка, за да ѝ праща пари. Ищцата няма такава, получава си пенсията по пощата, първоначално сама си я вземала, след това придружена от М., а сега той с пълномощно я взема. Според свидетелката майка ѝ има 98 или 100 % ТЕЛК, през 2018 г. била оперирана, заради рак на млечната жлеза. Има и други придружаващи заболявания, има сърдечна недостатъчност. Нуждае се от грижи. Не може сама да взема лекарствата си, М. помагал за това, водел я при личната лекарка. Семейството на свидетелката помагали за транспорта.

Ищцата има и катаракта на очите, но не могат да ѝ направят операция, заради сърцето. Ищцата била обидена от поведението на внучката си Т., защото уведомили двете му дъщери, че е тежко болен, но не дошли да го видят, ответницата не дошла и на погребението. Изпратила съдебен изпълнител да опишат стаите, поръчала да запечатат с лента вратата на стаята, в която живеел баща ѝ, което обидило ищцата. М. поемал абсолютно всичко, което трябва да се направи като грижи и издръжка за родителите им. Първите години Георги казвал, че е много зает и затова не се включвал в грижите за баща им, след това, през 2010 г. бил задържан под стража, след това не му било добро здравословното състояние. Водел много съдебни дела, нямал пари за адвокати и непрекъснато искал пари от ищцата. С всичко се е справял М. с помощта на семейството на свидетелката.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 87, ал. 3 ЗЗД, при който ищцата твърди, че заедно със съпруга си А. Ч., впоследствие починал, е прехвърлила на двамата си синове недвижим имот срещу задължението на приобретателите за издръжка и гледане, и задълженията по този договор не са били изпълнявали от единия от приобретателите по договора, а именно Г. Ч. и неговата наследница по закон Т. Ч.. При този иск ищецът като кредитор следва да установи наличието на валидно сключен договор за издръжка и гледане, което се установява по делото от приложения нотариален акт. Ищите са изпълнили задълженията си по него за прехвърляне на собствеността на посочения имот.

В конкретния случай задълженията са описани в договора – приобретателите следва да гледат прехвърлителите, хранят, обличат, при болест лекуват, а след тяхната смърт да ги погребат по установения обичай, като прехвърлителите си запазват правото на ползване на имота. Тълкувайки формулировката в договора е видно, че страните са се уговорили по обичайния начин за издръжка и гледане, което означава, че за приобретателите възниква задължение за полагане на личен труд за гледането, предоставяне на материални средства, необходими за задоволяване нуждите на лицата, които ще се гледат. В договора няма изрична уговорка къде ще се осъществява гледането и издръжката на лицата, нито има уговорка

по какъв начин ще се разпреди изпълнението между двамата длъжници. При липса на изрична уговорка за разделно индивидуализиране на задължението по обем за всеки длъжник персонално, то по волята на страните и по естеството на задължението за гледане и издръжка, същото се явява неделимо задължение по правилото на чл. 128 ЗЗД /в тази насока е и ТР № 30/1981 г. на ОСГК на ВС/, за което приложение намира съответно разпоредбата на чл. 129, ал. 2 ЗЗД. В този смисъл точното изпълнение, покриващо крайния резултат, без значение от кой от длъжниците е изпълнено, има правната характеристика на пълно изпълнение за кредиторите /чл. 123, ал. 1, изр. 1 ЗЗД/, като изпълнението на един от длъжниците освобождава изцяло и останалите длъжници от престирането на същите задължения. В случая, за да се направи преценка доколко са налице основанията за разваляне на договора, следва да се изхожда изцяло от кредиторския интерес. За кредиторите е важно да получават договорения краен резултат, т.е. спрямо тях да са осъществявани дължимите според всеки конкретен случай грижи и издръжка. За тях е ирелевантен фактът кой го е осъществил – дали длъжникът или трети лица, които длъжникът е ангажирал. Ирелевантно е за тях и в случаите на повече длъжници кой конкретно е престирил и в какъв обем. Достатъчно е да има изпълнение, а по какъв начин ще се разпределят задълженията между длъжниците, за кредиторите е без значение. В този смисъл е и постановеното ТР № 6/15.05.2012 г. на ОСГК на ВС. Конкретният случай е точно такъв – интересът на кредиторът ищец в процеса е изцяло задоволен чрез грижи и издръжка от страна на другия им син, страна по договора – М. Ч.. Това се установява както от признанието в исковата молба на С. Ч., така и от разпитаните свидетели. Твърдението във въззивната жалба, че М. Ч. е полагал грижи за ищцата в качеството му на задължено лице по договор за социални услуги с Община Русе, се явява ирелевантно. От показанията на свидетелите се установява, че М. Ч. е полагал грижи както за своя баща до неговата смърт, така и за своята майка от сключването на договора и до момента. По този начин не е налице неизпълнение спрямо кредиторите по договора. В този случай не е допустимо разделно разваляне на договора само по отношение на неизпълнилия длъжник, което следва именно от солидарния характер на задължението и от факта, че то е изпълнявано, без значение за кредитора от кого. По тези съображения искът за разваляне на договора по отношение на неизправния

длъжник Г. Ч. до размер на неговата част се явява неоснователен.

Настоящият състав споделя извода на съда, че ищецът може да иска разваляне на договора както за своята част, така и за тази част от имота, която има съобразно наследствените си права от починалия прехвърлител А. Ч., което не е съобразено в исковата молба.

Тези изводи на въззивния съд съвпадат с изводите на първостепенния съд, последица от което е потвърждаване на обжалваното решение като правилно и съответно на материалния закон.

При този изход на делото в полза на ответника по жалба следва да се присъдят разносните за въззивното производство в размер на 1000 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 271 ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 179/25.05.2022 г., постановено по гр. д. № 558/2021 г. на Окръжен съд Русе.

ОСЪЖДА С. Г. Ч., ЕГН ***** от гр. Русе, ***** да заплати на **Т. Г. Ч.**, ЕГН ***** от гр. Русе, *****, **сумата 1000 /хиляда/ лева**, представляваща направени разноски във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____